

טיב הקהילה

בחד בחוקותי
כ"ו אייר תשפ"ה

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"ג	6:59
מוצ"ש"ק	8:16
ר"ת	8:53

סוף זמן קריאת שמע וחפילה

סו"ת א'	8:13
סו"ת א'	9:40
סו"ת ב'	9:03
סו"ת ב'	10:14

המניח לפי שיעור קיץ |

ליון מס':

783

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

דרכי תוכחה

והתהלכתי בתוכם והייתי לכם
לאלהים ואתם תהיו לי לעם: אני ה'
אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ
מצרים מהיית להם עבדים ואשרב מטת
עלכם ואולך אתכם קומימות: (כז יב יג)

התורה מורה לנו בהליכותיה האין עלינו להתנהג כשברצוננו להוכיח את הזולת.

הנהגה מקראית אלו נאמרים כהקדמה לתוכחה קשה מאוד, התורה ומודיעה את קירבתם של ישראל אל בוראם ועד כמה אהובים הם לפנינו, כי על אף שרם הוא על כל רמים הוא בא להשרות שכינתו ביניהם ובעבר כשהתענו תחת יד מצרים שידד עבורם את הטבע, ודומם על משפיליהם והשפיל לפנייהם את משפיליהם במכות נאמנות ובקומה זקופה ובכבוד גדול הוציאם משם מעבודת לחירות.

רק לאחר שהקדים הקב"ה להודיע חיבתו לישראל, אז ראה לנו גם להודיעם את העונשים הכבדים שיבואו חלילה עליהם אם יחטאו. כי אז אחד שגילה חיבתו להם הבינו שגם את הרעה אשר מביא עליהם הוא מרוב חמלתו עליהם כדי ליישר אורחותיהם ולהעביר את חטאם על ידי העונשים בעולם הזה.

כמו כן מוטל על האדם המבק להוכיח את חבירו להראות לו מקודם חיבה כדי שיכיר המקבל שאין המוכיח חפץ למשמש בגנותו ובחסרונו, ורק אז אכן יזיכהו, ואז יבין שאת טובתו הוא דורש.

דברינו אלו מכוונים לדברי האלשיך הקדוש שפירש על זה הדרך את מאמר הכתוב (משלי ט, ח) 'אל תוכח לץ פן ישנאך הוכח לחכם ויאהבך', שהכתוב מדבר אל המוכיח ואומר לו: בבואך להוכיח את זולתך 'אל תוכח לץ' – לא תתן לפניו את ההרגשה שהתן מגידו ללץ' ועל כן הגך מוכיחו, 'פן ישנאך' – שמא תתוצאה מכך תעורר עליך שנאה, ותתוצאה מכך לא יקבל את התוכחה, אלא 'זוכח לחכם' – תן לו את ההרגשה שהתן מוכיח לחכם כי חשוב הוא בעיניך כחכם ורא אלקים, ואז 'ויאהבך' – עוד יוסיף לך אהבה ואז אכן יהיו אזניו כרויות לשמוע ממך דברי מוסר ותוכחה.

גם עצם התוכחה מן הראוי שתהיה בלשון רכה ככל שאפשר, ואין להוכיח מהתוכחה שברשותן שכולה דברים קשין כגידין, כי שונה היא התוכחה האמורה כאן שהיא בבחינת 'התראה' קודם החטא ואז אכן סגי כשמקדימים לה רק מעט דברי חיבה, כי אז יתקבלו דברי התוכחה גם אם הם בעצמם יהיו קשים אבל אין זה לימוד לתוכחה הנאמרת אחר שכבר נכשל האדם בחטא שאז מן הראוי לנסות בתחילה בדרכי נועם כי אלו שכבר נפלו בפח יוקשים על פי רוב שבורים ורצוצים הם על גורלם המר, ולפעמים גורם השבר גם לכעין 'אוש' ולפעמים שונים הם באיכולתם רק מרוב יאוש, ואם יזיכרו אותם בדברים קשים יהיה זה כמי שנתון מלה על הפצעים, ויהיה זה סיבה להגדיל מאוד חרונם, על אף שהם עצמם לא ידעו שחרונם נובע מזה שבמסתרם תבכה נפשם על מצבם הביש, ולא די שלא היה ביכולתם להחזיק מעמד מול יצרם עוד

בא זה ומתנפל עליהם... הא למה זה דומה? לנער שובב שנהג לטפס על גגות הבתים כדי להראות חילו לידידיו בני גילו, וכשנודע הדבר לאביו גער בו והתרה בו שהוא מסכן את עצמו, והבטיח הנער לאביו ששוב לא ישנה באיולתו, אולם כשהוא שוב בקרבת ידידיו שידלוהו המה שיתכבד שוב בגבורותו ויראה להם שוב אות ומופת, ולא עמד הנער בפני הפצרותיהם והקרה את רצון אביו ושוב טיפס על אחת הגגות הרמות שבעיר, אך הפעם לא האירה לו ההצלחה פנים ותוך כדי זחילתו נפל ארצה ונשברה רגלו. משנתבשר האב שבנו המרה את רצונו וכעת מוטל ארצה ברחובה של עיר, יצא ללכת לעבר אותו מקום רק כדי להוכיח שוב את בנו ולגער בו על אשר לא עמד בהבטחתו, וכך כשהוא מתבוסס בדמו וזועק מרה על כאביו, עמד אביו והניח מלה על פצעיו בגערותו על אשר לא עמד בדבריו... כאותו אב דומה זה המוכיח את האדם המתבוסס בדם נפשו, ונפשו עליו תאבל על אשר לא עמד בפני פיתוי היצר.

במצבים כעין אלו מוטל על המוכיח להקדים לתוכחתו דברי עידוד באמירה רכה, ובכך להטיל כביכול שלום בין הבורא יתברך עם החוטא, לפייסו ולחזקו ולפתחו להמנות שוב עם עורכי המלחמה ביצרים ואל יתפעל מנפילותיו, כי כך הוא ענין המלחמה, לפעמים זה קם זה נופל ולפעמים הוא בריף, ואם יתחוק במלחמותיו יהיה ה' בעזרו והוא יהיה זה שיתן המכה האחרונה. ורק לאחר כל הפיוסין יודיע לו במענה רך כמה חמור הוא אי עמידתו בנסינו, רק באופן כעין זה יתנחם החוטא על הראשונות ותוכחת המוכיח יעשה עליו רושם.

גם כשמוכן להמוכיח שבכוונתו להוכיח לאחד שאין לבו שבור כל כך, ובמצב כעין זה לא תהיה הדיבור הקשה כמלה על הפצעים, צריך על כל פנים להיות זהיר מלומר דיבורים שיש בו זלזול ופגיעה. וכעין שמצינו אצל הקב"ה, שאחר שהופיע משה לראשונה בפני פרעה בשליחות בורא, כדי לצוותו על יציאת ישראל ממצרים הנביר פרעה את רעותו ואכזריותו והכביד יותר את עלו ישראל, והיה לו למשה טענה כביכול על הקב"ה על מה ששלח אותו וגרם שיהיה ח"ו שליח לחקלה (ראה שמות ה, כב ג), וראה הקב"ה לנכון להוכיחו על כך בדברים קשים וכנאמר בפתיחת התשובה שהשיב לו הקב"ה על כך (שמות ג, ב): 'ידבר אלקים אל משה ויאמר אליו, וכפי שפירש"י כוננת הכתוב בהיבת 'ידבר' המורה על דיבור קשה, וז"ל: דבר אתו משפט, על שהקשה לדבר ולומר למה הרעותה לעם הזה, הרי שאז היה משה ראו שידברו עמו בלשון קשה, ובכל זאת רואים אנו גם כן שלבסוף הכפיל הכתוב את הדברים בלשון 'אמירה', 'יאמר אליו המורה על לשון רכה, כי על אף שביקש הקב"ה לדבר עמו בלשון קשה ראה לנכון שתהיה ג"כ בבחינת 'אמירה רכה', כי היו הדברים נאמרים באופן שלא באו על דם לדיד פגיעה.

ואכן אלו המוכיחים שכוננתם היא רק לשמים דבריהם הנאמרים מן הלב גם אם הם נאמרים מתוך אש להבה ניכרת בהם גם להבת האהבה כלפי מקבלי התוכחה, ולכן דבריהם נשמעים.

טיב המערכת

לא מאסתים ולא געלתים

אדם אחד שלח ידו בעסקים ובסיעתא דשמיא הצליח ועלה מעלה מעלה, עשירותו עלתה ויחד עמה עלתה גם קרנו בעיני חבריו, וכמו שהעולם אומר: אם יש לך כסף יש לך חברים אנשים רבים באו להתייעץ עמו ולשמוע ממנו עצות להצלחה, בעיקר רצו כולם לשמוע ממנו מה הדרך שהוא עשה, איך הוא הצליח? מהו סוד ההצלחה שלו? והוא ברוב טובו לא שמר את הצלחתו לעצמו אלא עוד ועוד יועץ בחכמתו הרבה לכל מבקש, והנה הגיעו ימים קשים, הוא החל להפסיד הפסד אחר הפסד ורכשו יד מטה מטה, ובכל פעם היה בטוח כי הנה עוד רגע הוא יחטוף את המכה הגדולה ששמנה לא יוכל יותר להתאושש ח"ו, אבל להפתעתו הרבה כל פעם שזה הגיע הוא הרגיש שיד געלמת שומרת עליו שלא יפול לגמרי, או אז הוא הרים את עיניו לשמים ואמר 'דבונו של עולם אני חשבת' שהחכמתו הרבה היא שהביאה את הצלחתו, אבל עכשיו אני מבין שרק אתה הוא זה שעזרת לי להצליח ואתה גם זה ששומר עלי שלא אפול לגמרי.

בפרשתנו כתוב וז"ל: 'אם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם... כי אני ד' אלוקיהם, מסביר רש"י וז"ל: אפילו אני עושה עמם זאת הפורענות אשר אמרת בהיותם בארץ אויביהם, לא אמאסם לכלותם ולהפר בריתו אשר אתם, כלומר הקב"ה מבטיח לנו שאפילו כשעם ישראל נמצאים בארצות אויביהם ומוקפים בצרה וצוקה רח"ל, ימשיך להיות לנו למטן ולא יתן לכלותנו ח"ו.

אבל עלינו לדעת כי להבטחה זו יש תנאי, שידעו ויכירו 'כי אני ד' אלוקיהם, שכל יהודי ידע תמיד שהש"ת נמצא עמו תמיד בכל מצב ורק הוא זה שעשה ועושה ויעשה לכל המעשים, ומבואר בספר הברית, שהדבקות בהש"ת היא המגינה על האדם מכל הנזקים, וכל זמן שהאדם בדבקות אין שום פגע יכול לשלוט עליו, וח"ו כשאנו בדבקות אין מעצור מן הרע לשלוט על האדם, ומי ידע כמה פורעניות אנו יכולים למנוע עלי הדבקות בו יתברך!

(לפי טיב התורה-בחד בחוקותי)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

חודש סיון

א. ערב ראש חודש סיון הוא יום מסוגל להפלה ולתיקון המעשים וכמ"ש בספר זכרון יהודה (מנהגי החת"ס אות ק"ח) שבער"ח סיון היה לו יום התענית ביתר שאת מבשאר ערב ר"ת אחרי כי הוא בימי הספירה וצריך הכנה בתשובה ובתפילה ובתענית קודם יום הקדוש יום מתן תורתנו, אולי נזכה לקבל חלקנו בתורה הקדושה, ואולי נזכה להיות מבני היכלא דמלכא עיי"ש.

ב. ו"ל השל"ה הק' (מס' תמיד פ' נר מצוה אות ק"ב): וביותר צריך זירח להתפלל שיהיה לו זרע כשר עד עולם ואגב כל צרכיהם וזיווגם מה יצא הדבר, ולבי אומר שעת רצון לתפילה זו בערב ראש חודש סיון, הוא החודש שבו נתנה התורה, ואז נקראים בנים לה' אלוקינו, וראוי לישב בתענית ביום ההוא הוא ואשתו, ויתעוררו בתשובה, ויתקנו כל ענייני הבית איסור והיתר וטומאה וטהרה וכל העניינים ויתנו צדקה לעניים הגונים, ואם אפשר לבעל להתענות או הפסקה מה טוב ומה נעים, ועל כל פנים יהיה תענית גמור בכל דיני תענית ציבור עכ"ל.

ג. הנהגים לומר תפלת השל"ה בערב ר"ח סיון, מותרים לאומרה אף בשבת (מבית לוי).

ד. אין אומרים תחנון ואין מתענים מתחלת חודש סיון ועד יום ח' ב, דהיינו אחר אסרו חג מפני ששלשה ימים קודם החג הם שלשת ימי הגבלה שהם ימי שמחה וממילא גם יום ב' סיון שהוא בין ר"ח ליום ראשון של הגבלה נכלל ג"כ בשמחה, ועוד שבאותו יום אמר להם משה לקדשם ורגילין לקרותו יום המיוחס, ועוד מפני שבימים זה הל יום הכיפורים (ס' תצ"ד ס"ג ובמ"ב שם ערוה"ש ס"ז).

ה. ויש נוהגין שלא לומר תחנון כל הששה ימים לאחר חג השבועות מפני שקרבנות החג היה להם תשלומין כל שבעה (מ"ב ס' ק"ל"א סק"ו).

ו. בימים אלו אומרים א-ל ארך אפים ולמנצח יענק, מלבד ראש חודש שאין אומרים (מ"ב ס' ק"ל"א סק"ה).

ז. הנה במדינתנו המנהג לעשות נישואין בשלשת ימי הגבלה, ויש מקומות שנוהגין להקל מר"ח סיון עד שבועות (כן המנהג בירושלים הליכות אבן ישראל) ובענינים אלו יתפוס כ"א כפי מנהג מקומו (מ"ב ס' תצ"ג סק"ו) ובספק אין להחמיר בדבר שהוא רק מצד המנהג (שער הציון סק"ד).

ח. בנישואין בימים אלו (חוץ מר"ח סיון) מתענים החתן והכלה (מבית לוי).

ערב שבועות

ט. בערב שבועות יפריש תשעים ואחת פרוטות, וישלים עד שיעור שני פעמים ב"ן, ויתנם לתלמיד חכם עני ועניו, והוא תיקון לעון אדם הראשון, ועון העגל, ולפגם הברית, והוא סגולה לחשוכי בנים ומקרב הגאולה (ספר מעשה הצדקה דף ק"ט ע"ב).

י. מצוה לגלה בערב יום טוב (ס' תע"א ס"ג תקל"א ס"א).

יא. ולענין היתר התספורת בימים שמר"ח סיון עד חג השבועות, יש בזה כמה מנהגים, יש הנוהגין להקל מימם ג' סיון בבוקר, ויש המקילין מר"ח סיון, וכל זה תלוי האין מחשבין הל"ג ימים שבהם יש לנו לנהוג באבילות, וע"כ כל אחד יתפוס כפי מנהג מקומו (מ"ב ס' תצ"ג סק"ו).

יב. בשם האריז"ל כתבו שלא להסתפר כלל עד ערב חג השבועות (שע"ת שם סק"ח).

יג. י"א דקודם הטבילה יגלה ראשו בערב שבועות, והיגלוה יהיה דוקא ביום הזה ולא מקודם (מ"ח ס' ח' ס"ט).

יד. חייב אדם לטוהר עצמו ברגל, וליקל לטבול, ומכל שכן ברגל הזה שבו טבלו את עצמן כל ישראל אנשים ונשים בציווי השם יתברך, כמו שכתוב: "לך אל העם וקדשתם". ובזוהר פרשת אמור משמע לטבול קודם עלות השחר לאחר שלמדו כל הלילה, וכן הוא המנהג בארץ ישראל. ומכל מקום נראה לי לטבול גם כן בערב הרגל, כדי שיהיה בהכנסת הרגל, וגם זכר לאבותינו שטבלו בערב הרגל קודם שקיעת החמה (של"ה מס' שבועות פרק נר מצוה אות ב').

טו. נהגו שלא להקיז דם בשום ערב יום טוב, ואין לשנות והטעם דבערב שבועות יצא שד דשמו טבוה ואילו לא קיבלו ישראל את התורה היו טבח להי לבשריהו ולדמיהו, וגזרו רבנן על כל ערב יום טוב משום ערב שבועות ושירעפין שקורין באנאק"ס או קפ"ע צע"ן יש מתירין, ועכ"פ בערב שבועות יש להחמיר, ובליילה שלפני ערב יום טוב מותר להקיז דם (ס' תס"ח ס"י ומ"ב סק"ח).

טז. וכז' כשרוצה להקיז לבריאות, אבל משום סכנה כבר דשו בו רבים ושומר פתאים ה', ואפילו בערב שבועות התייר בא"ד כשצו הרופאים בחולי שיש בו סכנה אבל בלא"ה לא (שם).

יז. ערב שבועות ישנים שעה אחת או ב' שעות אחר שעשו צרכי מועד, לפי שבליילה אחר האכילה מתקבצים בבתי כנסיות כל קהל וקהל בבית הכנסת שלו ואינם ישנים כל הלילה וכ' (רבי אברהם גאלאנטי).

איסור הלבנת פני חבירו חמור יותר מאיסור רציחה

וכל שכן כשאחד רודף אחר חבירו לבזותו ולהלביץ פניו ברבים בעלילות של שקרים וכזבים ואפילו בדברי אמת, בודאי היה צריך להיות הדין שמועד לחלל את השבת כדי להציל את האיש ממנו. ולמה לא שמענו ולא ראינו בכל הפוסקים הראשונים והאחרונים שיתירו דבר זה. ועיין שם המשך דבריו באריכות גדולה, לחלק בזה בין לעבור על חילול שבת בקום ועשה, או בשב ואל תעשה, או רק שבות דרבנן. עיין שם.

דעת בעלי בתים היפה מדעת תורה

כשמתבוננים בכל זה מתחילים להשיג מקצת מן המקצת עד כמה חמור באמת הענין של אונאת דברים והלבנת פני חבירו ברבים שהוא חמור עוד יותר מרציחה, וכל שכן שהוא חמור הרבה יותר מאונאת ממון. ועד כדי כך הדברים מגיעים שהפוסקים דנים אותו כרודף, ומפלילים אם יהיה מותר לחלל את השבת כדי להציל את המתבייש ממנו.

תארו לעצמכם היכל הישיבה מלא מפה לפה עם מאות בחורים העוסקים בתורה בהתמדה רבה. פתאום נכנס איזה איש להיכל הישיבה עם סכין בידו, והוא מתחיל להתקרב בריצה לאחד הבחורים. תיכף ומיד יתחילו כל בחורי הישיבה לצרוח בקולות וצווחות נוראות על האיש, רוצח רוצח צא החוצה, ולא יתנו לו בשום אופן להתקרב אל הבחור כרצונו.

האיש בתמימותו שואל אותם מאי כל הרעש, למה כולכם צועקים עלי כל כך בקולי קולות, אתם סתם חושדים אותי בחינם אין שום כוונה בלבי חלילה וחלילה לרצוח את הבחור, אני רק רוצה לגשת אליך, ולחנות לך חלק מהאוהן... אני מבטיח לך שלא יקרה לך שום נזק, הוא ימשיך לשמוע טוב כאחד האדם, רק יצא לו קצת דם זה מגיע לו בצדק בגלל מה שהוא עשה לי.

כשגמר לומר דבריו התחיל שוב לרוץ לכיוון הבחור. כל בחורי הישיבה נכנסים בבהלה רבה, ומונעים אותו בכך גדול שלא יוכל להתקרב לכיוון הבחור. ומומן מאליו שלא יקבל כלל וכלל דבריו המופרכים של אותו האיש, רק כולם כאחד יסתכלו עליו כאיש מטורף ותמהוני, רוצח שפל, המהווה סכנה לכל סובביו, והיביים לעצור אותו למאסר עולם.

ולעומת זה, כשאחד עומד ומבייש חבירו ברבים, וברוב הריפותו ופקחותו הוא יודע לעשות את זה באופן ובעוצרה שחבירו יתבייש ככה כמו שצריך. שם אף אחד לא נבהל, כולם מאזינים לדברי פקחותו, ונהנים וצוחקים בהנאה גלויה. אף אחד לא מסתכל עליו כרוצח חלילה, ואפילו לא לעברייך, אדרבה, מסתכלים עליו כאיש פיקח וחריף היודע טוב את העבודה.

והוא אשר אמרנו, שדעת תורה הוא היפה הגמור מדעת בעלי בתים על פי דעת בעלי בתים, רק מי שעוסק חלילה ברציחה, בנתינת מכות באונאת ממון, הוא הנחשב בעיניהם לאיש שפל שחייבים למחות כנגדו, ולנקוט כנגדו צעדים חמורים. אבל מי שעוסק רק באונאת דברים לא רואים בזה שום דבר חמור, מה הוא כבר עושה, בסך הכל הוא אומר כמה דיבורים שנונים.

אמנם על פי דעת תורה הוא להיפך גמור, דוקא אונאת ממון הוא העבירה החמורה יותר מן הכל, יותר מאונאת ממון, ואפילו יותר מרציחה. על פי דעת תורה, האיש שנכנס עם הסכין להיכל הישיבה, אינו גורע כל כך - כמו זה שמבייש את חבירו ברבים שהוא חמור פי כמה וכמה. הפוסקים שיש להם דעת תורה, רואים את המבייש כרודף ורוצח שפל, אשר יש מצוה רבה לכל אחד מישראל להציל את המתבייש מרודפו, ואולי אפילו על ידי חילול שבת.

וזהו העבודה שלנו, להפוך את דעותינו לדעת תורה, ולהביין עד כמה חמור באמת הענין של אונאת דברים והלבנת פני חבירו ובפרט ברבים.

יעזור הש"ת שנוכה לדבר רק דיבורים טובים וישרים בין אדם לחבירו, ולראות רק מעלות חבירינו ולא חסרונם, ושלא ניכשל לא באונאת דברים ולא באונאת ממון, ויהי רצון שנוכה בקרוב לתיקון השלם בביאת משיח צדקנו, במרהר בימינו אמן.

בפרשתן כתוב שני פסוקים על איסור אונאת, (א) וכי תמכור ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך אל תנו איש את אחיו (ב) ו' ד. ולא תנו איש את עמיתו וראת מאלקיך כי אני ה' אלקיכם (שם ז').

ומכאן רש"י, שהפסוק הראשון אל תנו איש את אחיו, זו אונאת ממון. ואילו הפסוק השני ולא תנו איש את עמיתו, כאן הוזהר על אונאת דברים שלא יקניט איש את חבירו, ולא ישיאנו עצה שאינה הוגנת לו, לפי דרכו והנאותו של יעני.

והנה לפי דעת בעלי בתים, איסור אונאת ממון חמור הרבה יותר מאונאת דברים כי באונאת ממון מפסידים להשני ממון בידים, משא"כ אונאת דברים איזה איסור יש כבר בדבר זה, להקניט קצת את חבירו, ועכ"פ אין זה יותר מאיסור קל, כלפי אונאת ממון שהוא איסור חמור ביותר.

הטעם שאונאת דברים חמור יותר מאונאת ממון

אמנם הדעת תורה בענין זה הוא בהיפך הגמור מדעת הבעלי בתים, וכמו שאמרנו בגמרא (ב"מ נח): אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: גדול אונאת דברים מאונאת ממון, שזה נאמר בו וראת מאלקיך, וזה - אונאת ממון, לא נאמר בו וראת מאלקיך. ורבי אלעזר אומר, אונאת דברים הוא בגופו, ולכן הוא חמור יותר מאונאת ממון שהוא רק בממונו. רבי שמואל בר נחמני אמר, אונאת ממון ניתן להישבוק, ואילו אונאת דברים לא ניתן להישבוק, ולכן הוא חמור יותר. עוד אפשר לבאר הטעם שאונאת דברים חמור יותר, על פי מה שמבואר שם בגמרא מיד לאחד המיטרא שאונאת דברים חמור יותר מאונאת ממון. תני תנא קמיה דרב נחמן בר יצחק, כל המלביץ פני חבירו ברבים כאילו שופך דמים. אמר ליה שפיר קא אמרת, דחזינא ליה דאזיל סומקא ואתי חוורא.

ואפשר לומר שמאמר זה בא להשלים ולבאר טעם נוסף למה אונאת דברים חמור יותר מאונאת ממון, כי באונאת דברים, כשהוא מקנינו ומביישו ברבים, זה נחשב כאילו הוא שופך דמים ושפיכות דמים הוא הרי מן השלשה עבירות חמורות שהם ביהרג ואל יעבור, ולכן הדבר פשוט שאונאת דברים חמור יותר מאונאת ממון שאין לה שום שייכות עם העבירות של יהרג ואל יעבור.

כשם שברציחה יורג ולא יוצא, כך בהלבנת פני חבירו ישרף ולא יבייש

וביותר מזה אפשר לומר שהמלביץ פני חבירו ברבים חמור עוד יותר מאיסור רציחה, כי לגבי איסור רציחה לא מצינו שהאדם מאבד מחמתו זה חלקו בעולם הבא, ואילו על המלביץ פני חבירו ברבים כתוב להדיא במסכת סנהדרין (קז.) המלביץ פני חבירו ברבים אין לו חלק לעולם הבא. וכן כתב רבינו יונה בספרו שערי תשובה (שער ג אות קלט) "צעור ההלבנה מר ממות".

והיות שאיסור הלבנת פני חבירו ברבים חמור עוד יותר מרציחה לכן מצינו שגם אצל האיסור של הלבנת פני חבירו יש בה הדין של יהרג ואל יעבור כמו ברציחה. כמו שאמרנו חז"ל (ב"מ נ"ג). אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי, נוה לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילביץ פני חבירו ברבים.

האם מותר לחלל את השבת כדי להציל את חבירו ממי שרוצה לביישו ברבים

והנה מרן הגאון רבי שלמה זלמן איערבאך זצוק"ל בספרו שו"ת מנחת שלמה (חלק א סימן ז) דן באריכות גדולה, דלאורה לפי מה שנתבאר שהאיסור להלביץ פני חבירו ברבים הוא בכלל העבירות החמורות שההלכה בהם יהרג ואל יעבור, אם כן היה צריך לדחות את השבת.

דהגם שבדאי אין להעלות כלל על הדעת לומר, שיהא מותר להרוג את הרודף להלביץ פני חבירו, כמו שמועד להרוג את הרודף אחר חבירו להרוג. אך לכאורה למה לא יהא מותר לחלל את השבת כדי למנוע הלבנת פנים. הרי לכאורה הוא קל וחומר, ומה אם מותר לחלל שבת כדי להציל אדם ממי שרוצה לרדפו ונפש, כל שכן דשרי להציל מהלבנת פנים שהרי נתבאר שהוא חמור יותר מרציחה.

לדגל האי יומא דהילולא רבא של הרה"ק רבי שלמה בן הרה"ק רבי מרדכי] מזוויעל ז"ע שחל היום בשבת קודש דגן

הרה"ק רבי שלמה מזוויעל ז"ע

דאשכבתיה - יום פטירתו ע"כ. [דלא כשיטת הרי"ץ גאות ז"ל בספרו מאה שערים דקאי על יומא דהילולא בסוף י"ב חודש,

ע"ש]. וכידוע שבאבות יום ממע, עם פטירתו של אותו צדיק מן העולם נעשה כפרה גדולה מאוד במיתת הצדיקים כשבאותו היום בדיוק הסתיימה מלחמת העולם השנייה וכל מאורעות השואה האיומה, כאשר אותו צדיק מסר נפשו לטובתם וכפרתם של ישראל קדושים. [וכשנה לאחר מכן ביום ו' ניסן תש"ג נסתלק לבית עולמו והצטרף אליו רעהו הרה"ק רבי אהרן ראטה זצוק"ל].

~

יסי בן יוחנן איש צדקה אומה, יהי ביתך בית ועד לחכמים והוי מתאבק בעפר רגליהם והוי שותה בצמא את דברייהם. (א - ט)

ביתו של הרה"ק רבי שלומקה מזוויעל היה בית ועד לחכמים כפשוטו, הוא הפקיד את ביתו לכל דורש, ורבים טובים מבני ירושלים של מעלה היו מסובים על שולחנה, גם עניים עוברי אורח וקשי יום מצאו מקום נוח וטוב בביתו. והוא היה דואג תמיד שיהיו מאכלים טובים מוכנים להשביע נפש ישראל, שכל הרוצה לסעוד יבוא ויסעוד.

בימים ההם שררה עניות גדולה מאוד בירושלים ומטעם הממשלה היו מחלקים כיכרות לכל משפחה ומשפחה במשורה ובמידה מדויקת בצד ומצוק של אותם עתים קשים.

והנה באחד הימים הגיע לביתו של צדיק יכיר לחם אחת, אשר נמדדה היטב במידה במשקל ובמשורה לפני מספר בניו ונכדיו שדרו עימו בבית. - אך באותה שעה היו אורחים רבים מסובים על שולחנה כדרכו בקודש, וציווה הצדיק לראות כמה אנשים ישנם עתה סביבות שולחנה הטהור, ונמצאו עשרים ושנים אנשים. הורה רבי במפגיע לחלוק אותו כיכר המיועד לו ולמשפחתו לעשרים ושנים חלקים שווים בדיוק ולתת לכל אחד ואחד מן האורחים את חלקו, ולא הסכים בשום אופן להשאיר חלק גדול יותר עבור משפחתו, באומרו כי כל אלו האורחים הם גם הם אנשים שלו [מינע מענטשין] ואף להם מגיע חלק בחלק ממש כבני המשפחה.

מלבד זאת ידועה דרכו בקודש מידי ערב שבת, שהיה מחלק מעות למשפחות הצערות לצרכי שבת.

וסיפר לי הגה"צ ר' שמעון הלל שלזינגר זצ"ל שנכח פעם בביתו של צדיק באותו מעמד של החלוקה, והנה הגיע שמה איש אחד צעיר לימים, ונעמד אף הוא בתור בבקשת עזרה כספית וסיוע בקניית מצרכי שבת קודש המשמשת ובאה.

והנה למרבה הפלא סירב הצדיק לתת לו כמנתו, ולא זו בלבד אלא שאף הוסיף להטיח בו דברים: 'חלוקה זו איננה בשבילך! אתה עדיין אדם צעיר וכוחר במתנחן להביא בעצמך את פרנסתך, ואין החלוקה מיועדת לאנשים שכמותך, לך לעבוד ותביא בעצמך את הפרנסה לבני ביתך! - וכך פטרו הצדיק ממנו בלא כלום.

כל המראה היה זה היה לפלא גדול בעיני ר' שמעון הלל, כל השומעים והסובבים נדהמו לשמוע דיבורים שכאלו מפי הצדיק, שהיה ממש היפך מידתו לקרב כל אחד ואחד, ולסייע ולעזור לכל מבקש בלא שום דרישות ותקירות. נישא אפוא ר' שמעון הלל לפני הצדיק, והציע לפניו את שאלתו ותמיהתו, מדוע דחאו להורא גברא בשני ידיים ומה ראה למנוע ממנו את צרכי השבת, ומה פשעו ומה חטאתו לביישו ולדחותו כך לעין כל.

נענה לו הרבי בסבר פנים וגילה לפניו בנעום גיחו את סודו של דבר, דע לך, הטעים הרבי, שאותו פלוני המבקש שתחבטו בינו לבין עצמו זה זמן וחמישים שובא, אם לצאת לעבוד ולהביא טרף לביתו, מחמת ש'עונו' היה לו יותר לקבל את לחמו מכל מיני 'חלוקות' שבירושלים וחשב שמכון שאפשר ליהנות מכל התמיכות הללו שקיבל מן 'הכוללים' השונים למה לו לעבוד... - לפיכך בהגיעו לביתו היום רציניו לחלצו מכל סכר ספקותיו ותהיותיו הרבים, ומתוך דברי שדיברתי אליו נפשטה כל שאלתו והותרו כל ספקותיו, כדי שיידע אל נכון כיצד עליו לפעול ולעשות בעולמו.

~

יסי בן יוחנן איש ירושלים אומה, יהי ביתך פתוח לרוחה ויהיו צנינים בני ביתך. (א - ה)

כשלעצמו ומשפחתו היה הרה"ק רבי שלומקה מסתפק במועט שבמועט, וקיים בנפשו בחידוד 'ויהיו צנינים בני ביתך'!

מדרגת 'הסתפקות במועט' שהנהיג בביתו היתה במעלה נפלאה, אפילו 'כיסאות' פשוטים לשייבה לא היו נמצאים בביתו, והם היו רגילים תדיר לשבת על 'ארנוני עץ' של תפוחים ותפוחים ושאר ירקות שמצאו ברחובות ירושלים. וסיפר לי הגה"ח רבי מוטל ציינוויט זצ"ל, שהשתתף פעם בסעודת 'מלה' מלאך שערך הרבי בביתו, כדרכו בקודש מדי שבת בשבתו לפרוך את שולחנה הטהור לכבוד 'מלה מלאך', והיו אורחים ועניים רבים מגיעים לחצר קדשו כדי לסעוד את ליבם במטעמי הקודש.

הרבי עצמו, שכידוע התנהג בפשטות עצומה כאחד האדם, והתרחק מכל גינוני אדמורות עד מאוד, ומימן בתוקף שלא ינהגו בו

סיפורי השגחה פריטי שגשגחו למערכת ע"י הקוראים

עטשה לך רב

בסוף התפילה נישא אלי יהודי שחיפש רב פוסק לשאול שאלה מורכבת. הבטתי סביבי וראיתי רב פוסק חשוב מטעם הבד"ץ העדה החרדית שבדיוק התפלל באותו מניין. שמחתי מאוד והפניתי את היהודי אליו. התרגשתי מאוד מחמת שאף פעם לא ראיתי את הרב הזה מתפלל בזיכרון משה ובדיוק היום הוא התפלל במניין זהה.

המשיך מורינו הרב ואמר: " סיפור נוסף שהיה לי בעניין עשה לך רב: אברך הופיע אצלי ושאל: "עברתי לדור בסמיכות להוריי המתבגרים. אני מרגיש ירידה רוחנית גדולה מאז שעברתי לשם. אני רוצה לעבור חזרה לעיר שלי, שם הייתי בן עלייה ולא להמשיך להיזדרדד חלילה, אך ההורים שלי מבקשים שאשאר לתמוך בהם לעת זקנה".

האברך ביקש הכרעה לשאלה הלא פשוטה. אחרי בחינת כל הצדדים הכרעתי ואמרתי: "חיין קודמים, כמבואר בהלכה"

הוא יצא לדרכו ואז נקפני ליבי, מדובר בשאלה הצריכה הכרעה של פוסק הלכות, מכיון שיש כאן שאלה של כיבוד הורים מול המשקל של חייו הרוחניים, אבל עכשיו שהלך ואיני מכיר, מה אעשה!?

עודי טרוד במחשבה והאברך מופיע בדלת, הוא חשב ששכח משהו אצלי בבית, וחזר לחפש את האבידה, הוריתי לו שיתיעץ עם פוסק הלכה ויפעל על פי דברו.

שמחתי שהקב"ה משגיח עלי שלא תצא תקלה תחת ידי.

אוסף ואומר: אני כל הזמן זועק שצריך ללמוד הלכה, ושכל אחד ילמד לפחות את הקיצור שולחן ערוך או כל קיצור אחר לפי מנהגי בית אביו, ויחד עם זאת שלכל אחד יהיה מורה צדק זמין לשאול הוראה ואין סתירה בין הדברים, כי לפוסק יש ראייה רחבה של ההלכה, וכששואלים אז רואים בחוש שלימוד לא מספיק וצריך גם שימוש תלמידי חכמים.

סיפר לי תלמידי שלי שבתו הגדולה מצאה מתחת לעגלת התינוק חבילה של בייגלה בחול המועד פסח, (התברר שאחרי בדיקת חמץ, הילדה הקטנה שמה את החבילה בעגלה הנקיה), הוא לומד הלכה וידוע שצריך לשרוף את החמץ, אבל בכל זאת התקשר למורה הוראה לברר בדיוק מה צריך לעשות וכיצד, שמא עדיף לשים חומר חריף ולהשליך לאשפה!?! להפתעתו הורה לו הרב שהכי טוב אם ישים את החבילה הסגורה בארון של החמץ שמכר לגוי, (כל אחד ישאל את הרב שלו), על זה הוא לא חשב... לכן צריך ללמוד הלכות, אך יחד עם זאת לשאול רב, ופעמים רבות יש הפתעות שלא חשבנו עליהם.

שלמה ראטה

הפענוח לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פריטי מוזנן לשלוח אל ר' שפתה סמואלס נפסק: 15326517922 או אל: o.y.wines@gmail.com

שיפורים ושידרוגים בקו ההזמנות של ספרי 'מכון טיב'

מהגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

חוקרים

מזמנים

מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

0733-22-76-09

(ב - י) סיפר לי הגה"צ רבי אלי ראטה זצ"ל, משמשו ותלמידו הנאמן של האדמו"ר הקדוש רבי שלמה מזוועל זיע"א, כמה וכמה עניינים מגודל ענותותו ושפלותו של רבו הקדוש. שהיה משים עצמו כהפקר בפני כל גברא ממש, בטל ומבוטל בעיני עצמו כאין ואפס הגומר, לא יאומן כי יסופר!

פעם אחת בערב שבת קודש ליווהו אל המקווה ומצא לו הרבי איזו פינה צנועה להניח את כליו. והנה נכנס למקווה אדם אחד שהיה כעוס ועצבני מרוד ורוטן, כולו מלא טענות ותלונות. משהבחין שהרבי נמצא גם הוא כאן החליט להוציא את כל כעסו ומרידותו דווקא נגד הרבי... הוא החל לצעוק על הרבי ללא שום בושה על כל מיני דברים שלא היה קשור אליהם כלל וכלל, ואילו הרבי מצידו כמובן שתק והבליג ולא ענה לאיש מאומה.

כראותו שאין צעקותיו עושים שום תהפלות אצל הרבי העלה את הטונים יותר ויותר, עד שהחל לצעוק בצעקות רמות מאד, ולרטון כנגדו בדברים בוטים ובתרעומת קשה וזעק עליו עד מאד, כך זמן ארוך ברצף וללא הפסקה. הוא ביהו את הרבי מאד, לגלג עליו והטיח בו כל מיני כינויי גנאי לאוזני ולעיני כל האנשים והלבין פניו בדברים.

ואילו הרבי מצידו שותק ושותק ברוב שפלותו ואינו עונה מילה וחצי מילה, עד כדי כך השיים עצמו כהפקר שהיה נראה לפי תגובותיו וחוסר התייחסותו להרפת ולגידופים הנשפכים כנגדו בצדויות, כאילו לא אליו מכוונים הדברים כלל, ולא חש ולא הרגיש שום עלבון אישי כלל!

לאחר שיצא הרבי מן המקווה בדרכו לביתו ביקש מו"ר אל"י, אם יכול הוא להוציא בטובו לגשת לביתו של יהודי פלוני, שהיה אדם אמיד ובעל יכולת ולבקש ממנו הלוואה של סכום כסף נכבד, היות וזקוק הוא בדחיפות למעות עוד בטרם תיכנס שבת מלכתא. כחץ מקשת רץ רבי אל"י למלאות פקודת רבו ומשאלתו, האיש שהכיר וידע את טיבו של רבי שלומקה נענה על אתר, והוציא את מלוא הסכום להלוואה.

כשחזר רבי אל"י עם הבילת המעות בידו, נדהם והופתע לשמע את בקשתו ופקודתו המחורה של הרבי: לך נא לביתו של אותו יהודי שביזה אותו היום במקווה, ותן לו במתנה את מלוא הסכום שהשגת עתה! - פסק הרבי!

רבי אל"י עמד כולו משהומם כשאינו מאמין למשמע אוזניו, ושאל את הרבי ברוב פליאה: עד היכן הוא הגבול של שבירת המידות? אטו משום שביזה וכעס על הרבי מגיע לו עוד על כך מענק נכבד שכוזה? הלא אין לרבי עתה אפילו ממה להחזיר את הלוואה??

ענה לו הרבי בחיון: צריך אתה להבין, כאשר יהודי בא למקווה בערב שבת ומתנהג בצורה שכזאת, ושופך מלא הקטיוור כעס ומרידות, כנראה שאין לו עדיין את צורכי השבת... אילו היו מוכנים לפניו כל צורכי שבת סדורים וערוכים על מכונם לא היה מתנהג כך...

עמוד והתבונן, עד היכן מגעת טיב מידת ענותותו, וכמה יד ונכנס לעמקי נבכי איש ישראל להבין מה חסר לו, ולא עלתה על דעתו כלל לחשוב ממה שפגע בו אישית. זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל - אמן

כך מאד, ובצר לו פנה להרה"ק מזוועל שיענין לו כדת מה לעשות אמר לו הרבי ר' שלומקה: אל תדאג, הוא עוד יבוא לכאן! לשמע תשובתו המופלאה של הרבי הכין הטעפליקער רב את מלוא הסכום שהתחייב לשלם לאיש בתוך מעטפה מסודרת והגיחה תיכף בכיס חליפתו, כדי שתהיה מוכנה עימו בכל מקום שילך.

ואכן לא הלפו כמה שבועות והנה יום אחד כשיצא הטעפליקער רב מבית הכנסת מתפילת מנחה, רואה הוא פתאום את אותו אדם שהגיע אף הוא לתפילה בבית הכנסת. האיש שמח מאד לפגוש כך באקראי את רבו הגדול משיים עברו בטעפליק, וסיפר לפני הרב שהוא יז כיום במדינת רחוקה בארצות הברית והגיע הנה לביקור קצר בארץ הקודש. הרב שמח עד מאד לפגוש בו וביקשו לגשת עימו לרגע הצידה, הוא הזכיר לו בעדינות את אותו ד"ר תורה שהיה עימו לפני שנים. - האיש כבר הספיק לשכוח מזה... אבל הרב הזכיר לו בדיוק על מה היה הגידול! וסיפר שלאחרונה יצא לו לברד שוב את אותה סוגיא עמומה, והעלה מסקנה ברורה בפסק הפוך ממה שפסק באותו דין תורה, ובתוך כדי דיבור הושיט הרב את ידו לכיס חליפתו ושילף מחיקו מעטפה מוכנה ומזומנת הממוענת עבור אותו איש, שעמד נפעם ונסער לנוכח צדקתו וישרותו המופלגת של הרב.

חקופה קצרה לאחר אותו מעשה סיים הרבי מזוועל את חוק לימודיו עם הטעפליקער רב, באומרו שכבר סיימו לברד את הסוגיא שהייתה נצרכת לו... - אולם הגאון הפיקח הבין היטב שכל מטרת החברותא מתחילתה לא הייתה אלא כדי להגיע אל אותה מסקנה של הפיכת הפסק באותו דין תורה, כדי שיוכל לתקן את המעוות.

האמת אומר, שכמו שהנני מתפעל בטיב מעשה זה שלפנינו מן המופת הגלוי ורוח קדשו של הרבי הקדוש מזוועל ז"ע שהייתה ידועה ומפורסמת בירושלים יש לי באותה מידה התפעלות עצומה מן היראת שמים הגדולה של הרב מטעפליק שכשפסק עצמו שטעה בדבר הלכה התמלא צער וחרדה עד כדי התעלפות! - כמה פעמים שונים אנו וטועים בדבר הלכה רחמנא ליעלן ולא מתעלים מזה... ~*~*~

רבי אליעזר אומר, יהי כבוד תהרץ חביב עליך כשלה, ואל תהי נוח לכעוס.

שלא דן דין אמת וחיבי את הזכאי וחיבה את החייב, לפי מה שנתברר לפנינו זה עתה שהפסק צריך להיות בהיפך הגומר ממה שפסק בו. הרב החל בוכה ומצטער על טעותו, עד שברוב צערו נפל מתעלף על הארץ. - גם לאחר שעוררוהו מעלפוטו לא מצא מרגוע לנפשו, וביקש מיד לברד כל פרטי אותו דין תורה מי היו בעלי הדינים והיכן נמצאים הם כיום כדי שיוכל להשיב את הממון למי שצריך, כדי דין שטעה בדין.

והנה לאחר מאמצים מרובים ובירורים קדחתניים הצליחו מקורביו לגלות את שם האיש, ועל הענין שנסב או לברד אודותו בטעפליק נודע שלפני כמה שנים עזב את טעפליק ועבר לגור בארץ אחרת ולא נמצא אף אדם שיידע היכן מקום מגוריו עתה. הרב הצטער על

שום מנהג של כבוד בשום פנים ואופן, היה יושב בין האורחים כאחד מהם ולא היה לו מקום ישיבה קבוע ובודאי שלא בראש השולחן, רק בכל פעם היכן שמצא לעצמו מקום פנוי התיישב בשבת אחים גם יחד עם אורחיו הרבים. והנה מספר ר' מוטל, באמצע הסעודה קם הצדיק ממקומו בכדי להביא דבר מה הנצרך לאורחים ובאותה שעה משש נכנס אל הבית עני אחד שהיה רעב מאוד וחפשו לעצמו מקום ישיבה כדי לסעד את לבבו, וכראותו את אותו מקום שישב בו הרבי פנוי לפניו לא העלה בדעתו שזהו מקומו של הרבי, ופשוט התיישב בו במקום זה והחל לסעד את לבבו.

כשחזר הצדיק והבחין ש'תפס' לו את מקומו, הביט כה וכה לראות אם נותר 'איזשהו' מקום פנוי סביבות השולחן, אך לא נשאר אף מקום אחד עבדור. הרבי לא היסס כלל ולא נראה בו שום צער או אכזבה, מתחילה נשאר להיות עומד ומשמש לפני האורחים בכל צרכיהם. ולאחר מכן הוא פשוט ניגש אל אחת הפינות שמצא שם ארגז עץ ריק, תפסו בידיו והפכו על פניו, וכך התקרב עצמו סמוך אצל השולחן, והתיישב בטבעיות באחת הפינות על הארגז, כשאינו רואה בכך שום פחיתות הכבוד כלל וכלל.

והעיד בפני ר' מוטל, שאותו מראה של הענוה הגדולה והפשטות העצומה שראה באותה עת וזעזעו את לבבו, והחדירו בליבו רגשי ענוה ושפלות עצומים שעוררו את נפשו חודשים ארוכים: ואילו בהזמנת אחרת נקלע לביתו אורח נכבד, גביד חשוב ועשיר גדול שהגיע מאמריקה לביקור בארץ הקודש, ונכנס אל תוככי היכלא דמלכא לקבל ברכתו של אותו צדיק יסוד עולם.

כשכנס אל הבית וראה את גודל העניו והענוה שבביתו של הצדיק התמלא ליבו חמלה ורחמים על סבל וצער כזה, וגמר בדעתו 'להפתיק' את בית הרבי, הוא ניגש לחנות הרחיים משובחת וקנה ריהוט חדש ומשובח מן המפוראים והטובים ביותר, היה שם 'שולחן סלון' ענק הנפתח לתוספת קומות רבים, ומסביבותיו כיסאות פאר מרופדים עם ידיות רחבות הוד שבנהדורים: כראוי וכיאות למשפחת המלכה! ורשם את כתובת הזמנת כל הכבודה הזאת לביתו נאוה קודש של הרבי מזוועל.

והנה בהגיע המוביל עם כל התכולה היקרה אל בית הרבי, תפס הרבי הק' מיד את אשר לפניו, ותיכף על אתר 'הב' וידע מדוע שלחו זאת מן השמים. הוא פנה אל המוביל ואמר: טוב מאד שבאת הנה הרחיים הללו צריכים להגיע אל בית פלוני שבמקום פלוני... - הרבי ידע בדיוק על משפחה אחת מן הרבנים החשובים שבירושלים שנוקט נאשנות לרחיים הללו, ולא היה סיפק בידם לרוכשם ועתה שלחם אחר כבוד לביתם!

רְבֵן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר, עַל שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד, עַל הַדִּין וְעַל הַמֵּת וְעַל הַשְּׁלוֹמִים שֶׁנֶּאֱמָר (זכריה ת טו) אֵמֶת וּמִשְׁפָּט שְׁלוֹם שְׁפָטוֹ בְּשִׁעְרֵיכֶם.

הרבי הקדוש רבי שלומקה מזוועל זצוק"ל ז"ע ביקש פעם מהגאון הצדיק מרש"א פולנסקי הרב מטעפליק זצוק"ל לקבוע עימו שיעור עיון בחברותא בטור ושולחן ערוך חושן משפט, בכמה סימנים שבנושא מסוים שברצונו לברד עימו יחיד. הטעפליקער רב נענה כמובן בחפץ לב להצעה, וישבו שני האריות יחדיו מדי יום ביומו בעסק התורה הקדושה בעמל וביגיעה רבה בבית הכנסת שבשכונת בית ישראל בירושלים. יום אחד תוך כדי לימודם עלה בידם בסיעתא דשמיא לברד הלכה מסובכת אחת שיש בה הרבה סיבוכים ועיקולים, ולאחר שהרבו בשקלא וטריא בצדדים לכאן ולכאן העלו בסיעתא דשמיא דין ברור ומחורר כשמלה ויצאו הדברים בהיים ומאירים כנתינתם מסיני!

והנה לפתע נרעד הטעפליקער רב ונעשה חיזור כסיד, חיל ורעדה אחו בן, והיה נסער עד מאד! שאל אותו החברותא הרבי הק' מזוועל: מה קרה? מדוע נפל עליכם פתאום פחד ורעדה כל כך? סיפר לו הרב מטעפליק שזה עתה ממש נזכר תוך כדי לימודם שהגיע אליו פעם לפני שנים רבות בבית דינו שבטעפליק ד"ר תורה קשה שעסק בדיוק בהאי הלכתא שבידרו זה עתה, אך שם פסק בדיוק בהיפוך ממה שבידרו עתה הדין, ואם כן הרי נמצא

די ספעציעלע טעלעפאן ליניע צו באשטעלן די ספרים פון 'מכון טיב' פון הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 קלינגט אריין באשטעלט דעליווערי פריי פון אפצאל - ביז צו אייער שטוב!

יר"ל ע"י קהילת שבת בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך נזמין להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ בהדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173

